

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: SLØRET. (Efter et græsk Sagn.)

Citation: Hauch, Carsten: "SLØRET. (Efter et græsk Sagn.)", i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder*. - 1929, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 220. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch03val-shoot-workid82686/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Arbejder. - 1929

Og Hyrden leged anden Gang, da smilet Hugi blidt:
»Nu hørte jeg de Toner, jeg tænkte paa saa tidt.«

Og Hyrden leged tredie Gang, da Hugis Øie brast:
»Nu føler jeg tilvisse, jeg kommer hiem i Hast.«

SLØRET.

(Efter et græsk Sagn.)

Festlig bredte sig Faklernes Glands fra kneisende
Høisal
I den dæmrønde Nat, da Ikarios, Høvding i Sparta,
Fæsted sin Datter bort, den yndigtrødmende Jomfru,
Penelopeia med hviden Slør til Drotten Odysseus.
Hundrede Harper klang i den kølige Nat, medens
Maanen
Iled med Jomfrugang i den skyfri Luft over Himlen,
Smilende mildt til Pigernes Chor, der dansed i Ræk-
ker
Rundt under Fakkलगlands, mens de sang de skøn-
neste Sange.

Men da Natten var endt, og den rosenkindede Eos
Steg fra ægæiske Strand henover de østlige Høie,
Vaagned den sindrige Helt, den behændige Konning
Odysseus.
Støtted sig tankefuld til sin Haand, dog ei længe han
dvæled,
Før han fra Leiet opsprang, samt axled den prægtige
Kiortel,

Kastede Kaaben omkring sin Barm og omspændte sit
Glavind.
Derpaa befaled han Svendenes Flok med Iil at frem-
drage
Den letrullende Vogn, der paa Kobberhiul sig be-
væged.
Selv han til Stalden gik, hvor de rigelignærede Heste
Stode med stærken Hov og rysted de vaiende Man-
ker.
Lidet kun brød sig den øvrige Flok om Konningens
Ankomst,
Tvende dog kiendte ham vel samt dreied de smidige
Nakker
Rundt ved hans Trin; dem i Fordumstid ham Ika-
rios skienked.
Derfor han elsked dem høit blandt Gangernes Flok,
og han vasked
Tidt i klareste Vand de rigtnefaldende Manker;
Tidt han hented dem selv den saftige Kløver, der
voxer
Bag Taygetes's Bierg i Dalen dybt, hvor Eurotas
Evig det deiligste Græs forfrisker med rullende Bøl-
ger.
Spiiltougenderne løste han nu, men Gangerne fulgte
Frivillig Drottens Fied, og han spændte dem begge
for Karmen,
Derpaa med høien Røst han kalded Ikarios Datter.

Flux Penelope hørte den kaldende Drot, og hun
adlød;
Med behændige Fied fremtreen den herlige Jomfru,

Artemis liig, hun stod paa den grønsværdækkede
Gaardsplads
Tankefuld med et Suk og betragted den græsrigte
Fielddal,
Hvor i de lethenglidende Barndomsdage hun leged.
Aldrig meer hun skulde den see, thi med Helten
Odysseus
Drog hun nu bort til et ukiendt Land, der sig skiuler
bag Bølgen.

Ogsaa Ikarios kom, thi den valmukrandsede Slum^s
mer
Krysted i Favn ham kortere nu, end den pleied i For^s
dums^s
Tid, naar han træt hjemvendte sin Fod fra Jagt eller
Krigstog.
Men da han Gangerne saae og den inderligtelskede
Datter,
Der ham favned med Graad, da blegned hans man^s
dige Kind, og
Ordene fløi af hans Mund, liig en Vinterstorm over
Heden.

»Rænkefuldeste Mand! thi aldrig sagde du forhen,
At du til Ithakas Øe vilde strax hiemføre min Datter,
Hvor Vandfuglene skriger i Sky, hvor den giøende
Sælhund
Tidt oplavrer paa Land, for at flye den sorte Po^s
seidon;
Alle de Havuhyrer, der fostredes af Amphitrite,
Driver hun rundt om din Øe, hvor Vinden evindeligt
suser.

Selv den tidseltyggende Ged med Forfærdelse seer
dem,
Naar den springer fra Steen til Steen paa det høie
Neriton.
Bedre det visselig var at færdes i qvægrige Sparta,
Ved Eurotas, den hellige Flod, hvor Bierne sværme,
Hvor krumhornede Oxer i Kløvermarkerne vandre,
Mens de vælige Føl, med Halen høit og med Manken
Flagrende vildt heniler i Flok til den herlige Flod-
seng.»

Ham giensvared med lil den behændige Konning
Odysseus:
»Rigeligtmalkende Køer, der i Flok omvandre paa
Sletten,
Eier du visselig her i fieldombeltede Sparta,
Ved Eurotas, den hellige Flod, hvor Bierne sværme.
Mig behager dog meer det skovbekrandste Neriton,
Hvor Vandfuglene skriger i Sky, og den giøende Sæl-
hund
Tidt oplavrer paa Land, for at flye den sorte Po-
seidon;
Mig behager langt meer den i Kreds sig dreieude
Svale,
Der omflagrer min Borg, og de tidseltyggende Geder,
Der opklattrer fra Steen til Steen mellem Ithakas
Fielde.»

Saa han talte, da nærmed sig langsomt Penelopeia;
Begge den herlige Vogn besteg, og med løsnede
Tømmer

Hestene traved saa let, som den Vildt opsporende
Jagthund,
Naar bag skaldede Green den Artemis viser et Daa-
dyr.

Nær Lakedaimon en Lund man seer, hvor den hellige
Flodgud
Med ustandselig Kraft fremvælder sin Strøm, for at
lædske
Den veifarende Mand og de Hiorde, der græsse paa
Sletten;
Høitopstræbende Popler danner om Kilden en Halv-
kreds,
Mens den smidige Vandpæl holder sig ud over Bøl-
gen.
Men da Odysseus saae de evindeligsusende Popler,
Dreied han Tømmen omkring, og forlod bestøvede
Landvei,
Thi forsmædelig Tørst ham drev mod den hellige
Kilde.
Men da Tørsten var slukt, og igjen han nærmed sig
Veien,
Saae han en ilende Fiirspændsvogn, hvorum Støvet
sig hvirvled,
Liig den hvidgraa Dunst, der fra Solnedgang og til
Midnat
Vælder sig langsomt frem over Moser og fugtige
Engbund.
Paa den prægtige Vognstol sad i skinnende Kiortel
Drotten Ikarios; selv han styred de vælige Heste.
Men da han nærmere kom, han Tømmerne dreied
behændig,

Til de rullende Hiul ved Siden løb af Odysseus,
Da fra den straalende Vognstol høit han hæved sin
Stemme:
»Du, som jeg elsked saa høit, som Jorden det hellige
Dagslys,
Vil du forlade mig nu, da meest jeg behøver dit
Selskab?
Ei kan det glæde mig da min herlige Hiord at be-
fragte,
Ei de rødmende Bær i Morbærlunden at plukke;
Ei at hvile ved rislende Bæk, hvor de salige Nym-
pher
Samles ved Midnatstid, for i Ring at dandse paa
Sletten;
Visne vil jeg da snart, som den høitopklattrende
Vedbænd,
Naar den rives fra Barken løs, hvor den grønnedes
forhen,
Herlig at skue for Mænd, og til Fryd for springende
Geder.«

Inderlig græd Penelope da og strakte sin Arm ud
Mod den herlige Drot, Odysseus taug, og med Svø-
ben
Drev han de vælige Gangere frem, saa Hiulene gni-
stred.

Atter Ikarios hæved sin Røst, mens Støvet sig hvirv-
led
Høit bag rullende Hiul og skiulte de mægtige Vogn-
spor:
»Aldrig Penelopeia, du forhen viste mig Haardhed,

Og jeg fortiente den ei, thi jeg trofast vogted din
Barndom.
Men nu favner mig snart den hæsletblikkende Døds-
mø,
Da kan du reise til Ithakas Land, thi vandrer jeg
engang
Over Forfærdelsens Eng, hvor den rædsomme Perse-
phoneia
Stirrer paa mig, da svinder Tanken i Barm, og jeg
glemmer
Hurtig i Skyggernes Kreds, hvad her bevæged mit
Hierte.«

Inderlig græd Penelope da og strakte sin Arm ud
Mod den herlige Drot, men Odysseus taug, og med
Svøben
Drev han de vælige Gangere frem, saa, Hiulene
gnistred.

Atter Ikarios hæved sin Røst, mens Støvet sig hvirv-
led
Høit bag rullende Hiul, og skiulte de mægtige Vogns
spor.

»Er da meer ubøielig du, end Aidos Behersker?
Ham dog rørte den thrakiske Skiald, der til Erebos
nedsteg
Efter sin elskede Viv, men du er jo haard som en
Klippe.
Vil du ei høre mit Ord, velan da jeg drager tilbage
Til mit eensomme Hiem, for at vente den iiskolde
Døds mø.

Ingen Beslægtet følger mig da, ingen grædende Jom-
fru
Skærer en Lok af sit Haar, for at smykke min afsides
Grav, kun
Regnen og Duggen skal græde for mig, og Biergenes
Nympher
Skal beplante min Grav med vild Cypres og med
Hvidtiørn,
Maanen skal skienke den Lys i den sildige Nat, me-
dens Stormen
Sukkende farer forbi, men stum er Penelopes Tungel»

Intet Penelope svared, men vendte sit Blik mod
Odysseus,
Dragende dybt sit Veir, da standsed han Vognen og
udbrød:

»Vel, du mægtige Drot, du fast bevæger mit Hierte,
Sielden det gavner en Mand, med Magt at tvinge
sin Hustru.

Lad da Penelope selv, den Herlige, vælge sin Lod, thi
Ofte taler en styrende Gud fra Qvindernes Læber,
Vil hun svigte den Mand, hun valgte nys i sin Ung-
dom,

Da maa hun drage med dig til det fioldombeltede
Sparta,

Jeg dog følger dig ei, mig binder usigelig Længsel
Fast til Ithakas Øe, hvor Bølgerne, sorte som Bly,
sig

Vælte mod Strand, thi der jeg skued det herlige
Dagslys.«

Ængstelig vented Ikarios nu og Helten Odysseus
Den afgørende Stund, naar Penelope valgte sin
 Skiebne.
Men hun rødmed og taug og vendte sit Blik mod
 Odysseus,
Skovduen lig, der ilsomtflyvende kæmper mod Stormen,
Vingernes Slag og det higende Hierte driver den
 fremad,
Men tilbage den driver igjen den susende Stormens
 vind.
Saadan vakled Penelopes Sind, thi hun inderlig ønsked
Aldrig at svigte den Mand, hun valgte sig nys i sin
 Ungdom;
Oldingen elsked hun dog, og den vidtsigstrækkende
 Fielddal,
Hvor i sin Barndomstid, beskiermet af Skovenes
 Nymphes.
Ofte hun vandred paa vildsom Sti ved Eurotas's
 Flodbred.

Helten Odysseus greb da den Tivlendes Haand, og
 han udbød:
»Ei dig tvinge jeg vil, skiondt af Attraa banker mit
 Hierte;
Derfor sig du frit, om den mægtige Viv, Aphrodite,
Driver dig med ustandselig Kraft mod Ithakas
 Fielldøe,
Eller til Sparta følge du vil, hvor Ikarios venter
Den besnærende Gud Hermeias, hvem Sjælen maa
 følge

Over Okeanos Strøm til den evigdæmrende Slette,
Hvor Asphodelosblomsterne groe med det høje Græs
nattrae,
Hvor, som Taager i Høst, omflagre de flygtige Skyg-
ger.»

End Penelope rødmende sad, dog pludselig vakte
Eros, den mægtige Gud, i Hiertet en hellig Beslut-
ning.
Frem hun strakte sin Haand mod det høitopviklede
Slør og
Folded det ud, saa det dybt nedsank i mangfoldige
Bugter,
Over Aasyn og Blik, dog rødmed hun end giennem
Sløret,
Fuldmaanen liig, naar den rødmer bag Sky i den sil-
dige Vaarnat.

Vel begreb nu den aldrende Drot Penelopes Me-
ning,
Og han trygled ei meer, men vendte sin Vogn imod
Sparta;
Dog hvor det dybtnefaldende Slør havde skjult hendes
Øine,
Kneised en Støtte snart til Blufærdigheds hellige
Guddom,
Huggen af Marmorsteen, som et Minde for kommens-
de Slægter.